τὶς δέκα καὶ τέταρτο. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πλοίαρχος διέκρινε ἕνα φῶς, μακρυά, μέσ' στὴν ὁμίχλη... Τὸ πῆρε γιὰ τὸ φάρο τοῦ Οὐεσσὰν καὶ νόμισε πὼς βρισκότανε στὸν καλὸ δρόμο...

Διευθύνθηκε λοιπὸν πρὸς τὸ φῶς αὐτό, ποὺ δὲν ἦταν ὁ φάρος τοῦ Οὐεσσὰν ὅπως εἶχε νομίσει, ἀλλὰ τῆς βραχώδους νήσου Μαλέν.

Ἦταν πειὰ ἔντεκα ἡ ὥρα, ὅταν, ξέφαφα, ἕνας κρότος στριγγός, παρατεταμένος, τρομερός, ἀκούστηκε ἀπ' τὸ κῦτος τοῦ πλοίου!... Ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦτες, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸν κρότο ἀνατρίχιασαν, γιατί κατάλαβαν πὼς εἶχαν χτυπήσει σὲ βράχο.

Συγχρόνως τὸ «Ντροῦμμοντ Κάστλ» ἀνυψώθηκε ἀπάνω στὴ θάλασσα μ' ἕνα ἀπότομο πήδημα καὶ ἔπειτα ἔγειρε μὲ τὴν πρώρα πρὸς τὰ κάτω, βουλιάζοντας ἀργὰ-ἀργά...

Σὰν τρελλοί, οἱ ἐπιβάτες ὥρμησαν τότε πρὸς τὴ γέφυρα κι' ἀντίκρυσαν μὲ φρίκη τὴν τρομερὴ πραγματικότητα... Ἕνας ἀπερίγραπτος πανικὸς ἐπαχολούθησε ἀμέσως... Τοῦ κάκου, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς καθησυχάσουν, ὑπολογίζοντας στὴ στερεότητα τῶν στεγνῶν μερῶν τοῦ πλοίου...

Ἔβλεπαν πὼς τὸ «Ντροῦμμοντ Κάστλ» βούλιαζε, ἀδιάκοπα: σὰν νὰ τὸ τραβοῦσε ἡ ἄβυσσος... Ἔβλεπαν τὴ θάλασσα ποὺ τοὺς ἔζωνε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς καὶ ἔκλαιγαν, πάλευαν, ἀγκαλιαζόντουσαν...

Ὁ πλοίαρχος, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμιὰ ἐλπὶς σωτηρίας, διέταξε νὰ ρίξουν τὶς βάρκες στὴ θάλασσα. Οἱ ναῦτες ὥρμησαν ἀμέσως πρὸς αὐτές, τὶς ἔλυσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὶς κατεβάζουν. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ—δὲν εἶχαν ἀκόμη περάσει δέκα λεπτὰ ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ τὸ πλοῖο εἶχε προσαράξει—τὸ «Ντροῦμμοντ Κάστλ» βούλιαξε μονομιᾶς σὰν μολοῦβι, παρασύροντας, μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ δίνη, βάρκες καὶ ἐπιβάτες μαζύ!...

Ἀπὸ τοὺς 292 ἀνθρώπους ποὺ ταξείδευαν μὲ τὸ «Ντροῦμμοντ Κάστλ» τρεῖς μονάχα ἐπιζοῦσαν τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας, γαντζωμένοι στὰ συντρίμια τῶν καταρτιῶν καὶ ἐσώθηκαν ἀπὸ ψαράδες τῆς Βρεττάνης!...

* * *

Σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς ὁ Βόρειος Πόλος τραβοῦσε μὲ μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία τοὺς ἐξερευνητάς. Πόσες καταστροφὲς δὲν προκάλεσε ἡ γοητεία αὐτή! Μά, ἀνάμεσα σὲ ὅλες, ἡ πιὸ δραματικὴ καὶ πιὸ φρικιαστικὴ εἶνε ἡ καταστροφὴ τῆς «Ζαννέττας».

Ἡ «Ζαννέττα» ἦταν ἕνα καράβι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀγοράσει καὶ ἐξοπλίσει ὁ Γόρδων Μπένετ, διευθυντὴς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης». Τὸ καράβι αὐτό, ὑπὸ τὴν κυβέρνησι τοῦ πλοιάρχου Λόγκ, ξεκίνησε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1879 γιὰ νὰ διαφωτίση τὸ μυστήριο τοῦ πόλου. Ἡ «Ζαννέττα» ἔπρεπε νὰ φτάση στὸ Βερίγγειο πορθμό, πλέοντας ἀπ' τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, καί, περνῶντας τον, νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν τύχη της στὰ εὐνοϊκὰ ρεύματα. Ἔφυγε ἀπ' τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο στὶς 8 Ἰουλίου, συνάντησε τοὺς πρώτους ὀγκοπάγους στὶς 3 Σεπτεμβρίου καὶ στὶς 6 τοῦ ἰδίου μηνός, σὲ βόρειο ὕψος 71, εἶδε ἔξαφνα τὰ παγοβούνια νὰ τὴν περικυκλώνουν καὶ νὰ τὴν ἀποκλείουν ἀνάμεσά τους...

Ἀπὸ τὴ φυλακὴ αὐτὴ δὲν ἔμελλε νὰ βγῆ ποτέ!

Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ἔμεινε κλεισμένη ἐκεῖ μέσα. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ναῦτες της ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα, χωρὶς ὅμως νὰ νοιώσουν τὸ θάρρος τους νὰ λυγίζη, χωρὶς νὰ χάσουν κάθε ἐλπίδα, μολονότι τὸ κρῦο τοὺς ἐπέτρωνε καὶ ἡ τροφές τους ἐξηντλοῦντο ὁλοένα...

Ἔξαφνα, στὶς 11 Ἰουνίου 1881, τὸ παγόφραγμα, μέσ' στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀποκλεισμένη ἡ «Ζαννέττα» ἄρχισε νὰ συντρίβεται...

Ὅλοι ἐνόμισαν πὼς εἶχαν σωθεῖ πειά... Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἡ καταστροφή τους... Οἱ ὀγκοπάγοι ποὺ ἔπλεαν τώρα ἐλεύθερα γύρω ἀπ' τὸ πλοῖο, ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ συμπιέζουν... Καὶ στὸ τέλος, ἡ πίεσις αὐτὴ δυνάμωσε τόσο πολύ, ὥστε σὲ μιὰ στιγμή, ἕνα τρομερὸ τρίξιμο ἀντήχησε σὲ ὅλο τὸ πλοῖο... Σὲ λίγη ὥρα δέ, ἡ «Ζαννέττα» εἶχε συντριβεῖ καὶ χάθηκε μέσ' στὰ βάθη τῆς ἀρκτικῆς θαλάσσης.

Τὸ πλήρωμά της κατώρθωσε νὰ σωθῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε γι' αὐτὸ μιὰ ἀπερίγραπτη ὀδύσσεια ποὺ βάστηξε ὥς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου... Ἀπὸ τοὺς 32 ἄνδρες ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν, οἱ 18 πέθαναν ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες, σκοτωμένοι ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πεῖνα.

Μέσ' στὸ Ἡμερολόγιο τοῦ πλοιάρχου Λόγκ περιγράφεται μὲ ἁπλότητα ἡ τρομερὴ αὐτὴ τραγωδία. Στὶς 30 Ὀκτωβρίου, ὁ ἀτυχὴς πλοίαρχος ἔγραφε: *«Σήμερα εἶνε ἡ 140η ἡμέρα ποὺ περιπλανόμαστε στοὺς πάγους. Ὁ Μπόϋντ καὶ ὁ Γκόρτζ πέθαναν. Ὁ κ. Κόλλινς εἶν' ἑτοιμοθάνατος...»* Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ μολοῦβι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ πέθανε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.... Ἔτσι κανεὶς ἀπολύτως δὲν ἐσώθηκε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς «Ζαννέττας».

Τὰ πτώματα τῶν τελευταίων 12 θυμάτων τὰ ἀνεκάλυψαν 5 μῆνες ἀργότερα σὲ ἀπόστασι 40 χιλιομέτρων ἀπὸ ἕνα Ρωσσικὸ σταθμό, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν σωτηρία!... Τὰ ἔθαψαν κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ βράχο, στὸν ὁποῖον ἔστησαν ἕνα τεράστιο ξυλένιο σταυρό...

ΠΙΚ - ΝΙΚ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους ἡ Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο Ἀχαΐα.

— Κατὰ τὸ 1907 ἡ Ἑλλὰς εἶχε ἐν ὅλῳ περὶ τὰ 1.400 ἱστιοφόρα καὶ περὶ τὰ 250 ἀτμόπλοια.

— Πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὑπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα 220 μοναστήρια, στὰ ὁποῖα ἔμεναν τρεῖς χιλιάδες περίπου μοναχοὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

— Ἡ ἡρωϊκὴ νῆσος τῶν Ψαρῶν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος μας διέθεσε περὶ τὰ 80 πλοῖα.

— Κατὰ τὴν περίφημη ἀνατίναξι τῆς μονῆς Ἀρκαδίου στὴν Κρήτη, βρισκόντουσαν μέσα στὴ μονή, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ οἱ ἐθελονταὶ ἀνθυπασπισταὶ Παν. Ξάνθης, Ἀντ. Πετρίτσης, Γ. Χαιρέτης καὶ ὁ λοχίας Γιάγκου.

— Μετὰ τὴν ὁλοκαύτωσι τῆς μονῆς συνελήφθησαν καὶ οἱ ἐθελονταὶ Γ. Ἀλεβίζος, Ν. Πρεβελάκης, Ἀδ. Παπαδάκης, Κ. Δασκαλάκης, Ἰω. Γαλανάκης καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Δημακόπουλος, οἱ ὁποῖοι ἐτυφεκίσθησαν ὅλοι κατὰ διαταγὴν τοῦ Μουσταφᾶ Πασσᾶ.

— Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ὄθων, τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, συνήθιζε νὰ κατασκευάζη μόνος του, χάριν διασκεδάσεως, ἐξαίσια κομβολόγια.

— Ὁ στρατηγὸς Δημήτριος Καλλέργης, ὁ ὁποῖος διετέλεσε πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι, ἦταν προσωπικὸς φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ'.

— Ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἀπέθανε στὴ Βαμβέργη τῆς Βαυαρίας κατὰ τὶς 26 Ἰουλίου 1867 φορῶντας τὴν Ἑλληνικὴ φουστανέλλα. Ἡ βασίλισσα Ὄλγα ἀπεβίωσε ἀργότερα, στὶς 26 Μαΐου 1875.

— Ὁ Φωτάκος, ὑπασπιστὴς καὶ γραμματεὺς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, συνήθιζε νὰ λέη τὴν ἑξῆς παροιμία: «Νὰ φοβᾶσαι ψόφιο φεῖδι, πεθαμμένον ἄνθρωπο, ἄδειο πιστόλα κι'... ἀδύνατη Κυβέρνησι!»

— Τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ μετασχηματίστηκε σὲ πυροπλοιὸ κατὰ τὴν ἔναρξι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἦταν Γαλαξειδιώτικο, ἀπεζημιώθη δὲ ὁ ἰδιοκτήτης του μὲ 30.000 γρόσια.

— Τὸ πυροπλοιὸ αὐτὸ ἀνεφλέγη στὴ Ναύπακτο, ὅπου εἶχε προσορμισθῆ ὁλόκληρος ὁ Τουρκικὸς στόλος, ἀνατινάξαν στὸν ἀέρα ἕνα ἐχθρικὸ πλοῖο.

— Ὁ πρῶτος διοργανωτὴς τῶν Ταχυδρομείων καὶ τῶν Τηλεγραφείων ὑπῆρξε ὁ Ἀριστείδης Ρούκης, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε νεώτατος στὶς 2 Φεβρουαρίου 1903.

— Ὁ ἐκ τῶν πρώτων κατὰ θάλασσαν ἀγωνιστὴς μας Γεώργιος Σαχτούρης ἀπέθανε στὸν Πόρο τὸ Νοέμβριο τοῦ 1903 μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑποναυάρχου.

— Ὁ περίφημος ἱεροκῆρυξ Ἀπόστολος Μακράκης κατήγετο ἀπὸ τὴ Σῦρο εἶχε ἱδρύσει δὲ κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος μιὰ θρησκευτικὴ αἵρεσι, τὴν τῶν «Εὐαγγελιστῶν».

— Ὁ Μακράκης ἐδικάσθη ὡς αἱρετικὸς ἐν Ἀθήναις στὶς 17 Μαρτίου 1879, καὶ καταδικάστηκε σὲ φυλάκισι δυὸ ἐτῶν. Κατὰ τὴ δίκη παρέστησαν ὡς συνήγοροί του ὁ ὑπουργὸς Ἠλίας Παλαμήδης καὶ ὁ πρεσβευτὴς Ἰω. Γρυπάρης.

— Ὁ Μακράκης ἀπέθανε στὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1906 καὶ ἐκηδεύθη μὲ πολλὲς τιμὲς ἐκ μέρους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

— Ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης γεννήθηκε στὴ Λευκάδα στὶς 27 Αὐγούστου 1824 καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 55 χρονῶν, στὶς 24 Ἰουλίου 1879.

— Ἡ περισσότερες Γερμανικὲς ἐφημερίδες τὴν κάθοδο τοῦ στρατοῦ μας στὴν Κρήτη κατὰ τὸ 1897 τὴν ἐτιτλοφόρησαν ὡς «ληστρικὴ ἐπιδρομή».

— Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς 16ης Ἀπριλίου 1902, ὥρα 10η πρωϊνή, ἔχει ὑπολογισθεῖ ὅτι πέρασε ἕνα χιλιάκις ἑκατομμύριο λεπτῶν τῆς ὥρας!...

— Ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Καραϊσκάκης ἀπέθανε ἐκ τραύματος στὸ Φάληρο κατὰ τὶς 22 Ἀπριλίου 1827, τὴν παραμονὴ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ